

Biblioteca Mundial
de la Poesía
UAEMEX

UAEM | Universidad Autónoma
del Estado de México

Erick Axel Karlfeldt

(1864-1931)

Fridolins Visor

(1898)

Rimsmeden

Nu, grova smide från min tankesmedja,
skall släggan gå och pröva vad du tål.
Jag vet, att länkar brista i din kedja,
men vet jämväl, att där finns ärligt stål.
Ur hemmets gruva och på egen svedja
jag bröt mitt järn och redde till mitt kol,
grep hammarn – fast, som förr om tärnans medja –
och längtan blåste på min ässjas bål.

Hur lustigt städet sjöng i svala kvällen,
i kvällen då min ungdoms sol gick ned!
Hur klangen lopp! Från gårdarna och tjällen
de ungas friska röster sjöngo med.
Men gömd och ensam vid den svarta hällen
stod, varm av id och hälsa, halvlärd smed
och smålog, kringyrd av de heta fjällen,
fast mången gnista svårt i skinnet sved.

Från beväringsåren

Jag är mönstrad inför kronans bord och jag är funnen sund,
och med karlasteg jag drager ut ur barndomslekens lund.

Jag får tåga med till heden
i de raska kämpaleden,
och mitt land har lovat kalla på mig i sin faras stund.

Jag är mönstrad in i Amors här, den käcka här, som går
dit där längtans örnar leda, medan pulsen trumman slår.

Alla flickor som här gånga
har jag lov att söka fånga,
och det bästa bytet för jag hem från mina krigarår.

Jag är kallad in av sångens gud till tjänst i hans kapell,
och bland mästerspelmän är jag visst den armaste gesäll.
Flöjten skar jag mig bland viden
i den ljusa savningstiden,
och kring mark som blommar dansar låten yrande och gäll.

Och så står jag då i vapenrocken som en man bland män,
och med sång jag svär min glada tro åt fanan och min vän.

Nu farväl, min barndoms nejder!
Jag går ut i livets fejder;
om jag ej med ära kommer, kommer aldrig jag igen.

Göken

Jag spelade och lekte de veckorna bort
av en sommar så kort,
då jag borde ha byggt bo och samlat föda,
och för en husvill karl känns det kusligt nog till sist,
när från sin nakna kvist
han ser, hur andra bärga sin gröda.

Man är ej estimerad nu längre som man var
i förgyllande dar
då det roptes, vart man kom. »Nej, hör på göken!«
Och ej kan jag förneka att jag sjunger litet hest,
och mitt sällskap har allt rest,
och fåfängt lockar jag min bruna fröken.

Ja, jag har glömt mig kvar i min gröna ungdomsskog,
och tiden stundar nog,
då jag måste sommarfjädrarna rugga
och fara på förtjänster och söka mig ett skjul
och sitta grå och ful
och uvna till i längtan och skugga.

Men se, en gammal gök skall man aldrig riktigt tro!

Hans sinne har ej ro,
och hur hans lycka skiftar vet ingen.
Han kan väl duvna till, men om våren spricker ut,
då gal han som förut
och får sorlande luft på nytt i vingen.

Håkan på heden*

Det blåser vind från nordanfjäll.
Snön faller tät
i stigens fjät
av sista gästen, som mitt tjäll
re'n längese'n förlät.
Och medan nätet växer till,
jag knyter sången som jag vill
om brudens långa färd.

Jag väcker eld ur askans glöd,
att den må locka, glädjeröd,
till värmen vid min härd.
Far trygg igenom yr och blåst,
i töcknigt tö och klarblå frost!
Jag är en ful, en fattig karl,
en ensam man på heden,
men stolt och stark min längtan drar

till mötes, där din släde far,
och ställer sig på meden.

Det blåser vind från sunnanland,
han sjunker tung
i duven ljung.

Är han en suck från öknars sand,
en glödande och ung?
Går någon ensam jungfrusjäl,
en piskad dotter till en träl,
i etiopisk bygd?

Trycks hon som jag av solens sken
– fast hon bland palmer, jag bland en –
och trår till vän och skygd?
Kom, vid din barm, fast brun och gul,
min heta håg vill söka skjul!
Jag är en ful, en fattig karl,
en ensam man på heden;
men hägn för två mitt torvtak har,
så visst som alla lärkors par
i gräset finna reden.

Det blåser vind från östansjö;
han driver skur
mot vägg och mur,

han stänger ner min hässjas hö
i stubben, grå och sur.
Fyll lustigt dina lungor, höst,
låt vattnen bäva vid din röst
och snäckans segel spänn!

Kom, mö från sagoland och stäpp,
med eld och vällust på din läpp
och finn din fjärran vän!
Se, på min gård går dansen glad
av fallna löv och vallmoblad.
Jag är en ful, en fattig karl,
en ensam man på heden,
men kunde sjunga alla dar
vid glansen av ditt ögonpar
i livets mörka skeden.

Det blåser vind från västanhåll,
det blåser vår
i alla snår.
Nu pryder skogens unga troll
med hasselblom sitt hår.
Det sägs att drömmande hon går
och söker färska jägarspår
i stigens sista snö.

Och möttes jag och hon en dag,
min kristna hand till hjonelag
jag bjöd åt markens mö.
Hårt är ett troll till äkta få,
men sämre att allena gå.
Jag är en ful, en fattig karl,
en ensam man på heden;
och vindar blåsa alla dar,
och flickor vanka här och var
men aldrig denna leden.

** Var en kärlekskrank narr, som är att skilja från dessa sångers författare.*

Hade seminariehyfsning.

Vårsång

Det är ljuvligt i vårtiden skalkas,
innan hösten och gråhåren nalkas.
Det är nöjsamt i spelande hagar
att lustvandra i kärlekens dagar;
se, träden som majstänger börja sig smycka,
var ört står med krona i brudelig lycka.

Stånden upp, alla svenner, från stolen,
träden ut, alla jungfrur, i solen!
Hennes blickar med blidhet oss följa,
ty vår gamman har intet att dölja.
Men mörkret är gjort för konor och kusar,
för rävar och ugglor och flädermusar.

Följ mig bort över ås, genom kjusa,
medan Ersmässbjörkarna susa!
Var ej rädd – jag blir hos dig, min kära,
då den sorgliga hösttid är nära.
I senaste år skall jag aldrig förgäta,
hur du var som en vårbjörk med glimmande fläta.

Ormvisa

När jag i marken vandrar, vill jag min flaska ha,
blott därför, att mot ormars gift det starka är så bra.

Men tänker jag på ormen, så minns jag allt en ann,
en falskare och halare och svårare än han.

Det sägs att ormen lurar inunder gröna träd,
och blickar milt och tjusande på fågelen så späd.

Men flickan går på varje stig, och hennes trollblick far
varhelst en rock hon skådar och hör ett stövelpar.

Uppå sin buk går ormen och äter bara jord,
men flickan vill ha sockermat och silverfat på bord.

En orm kan läras dansa till dårars tidsfördriv,
men flickebarnet dansar visst re'n i sin moders liv.

En enda gång om året ömsar ormen skinn,
men åtta dar i veckan byter flickan sinn.

Om ormen dig besviker, han biter blott din häl,
men kvinnosvek kan stinga till döds en ynglings själ.

Nu slutar jag min visa om det skadliga djur
och hastar över skogen till min flickas lilla bur.

Humlevisa

Det är ej fritt jag minnes, när jag löser
var smidig, mogen slinga från sin stör,
min ungdoms lekar med min ungdoms töser
i strandens dunge just härnedanför.

Det är ej fritt jag tänker, då jag plockar

de långa flätorna vid logens dörr,
på mjuka bruna eller gula lockar,
som jag har rört vid mera varsamt förr.

I bröder, låtom vårens drömmar fara
och resom lyckans tjäll i höstens skygd!
Förspillt är vårens vin, det morgonklara,
så redom oss en dunkel humlebrygd.
Vad förr var ljuvt blev duvet snart i smaken;
vi röra sjungande vår heta mäska
och lyfta stånkor, skummande mot taken
av dryck som är från början ärligt besk.

Vad mer om vinterns varulv sommarn sväljer,
blott vår hugsvalans våta skatt han spar!
Vi tappa lugnt vår lycka på buteljer
och gömma den till vedermödans dar.
Om lena kvinnolockar ej förgylla
vår huvudgård och dofta oss till ro,
med humleknopp vi våra örngott fylla
och slumra tungt som björn i vinterbo.

Ode till snickaren Krylbom

på dess fyrtionde årsdag

Hur är dig, Krylbom? Är barmen sårad,
är ringen tingad, är makan korad?
Är snart i salen, av klackjärn fårad,
den sista nigande valsen lårad?

Nej, åren löpa som ystra fålar
och mänskofröjder som hala ålar,
men än i ynglingars flock du prålar,
när andra gråta, du ler och lålar.

Du betsar pallen där ungmör böja
de sälla knän under luftig slöja,
och nejdens vaggor din slöjdkonst röja,
men dina facklor, o Krylbom, dröja.

Du timrar tjäll, där din ungdoms brudar
till vila föras i dystra skrudar,
men då den sörjande malmen ljudar,
ditt hjärta kväder till livets gudar.

Du är ej längre, o Krylbom, fager,
sträv är din haka och kinden mager;
men än den spelande blicken drager
vart hjärta in i sin skälmska dager.

Och kring den fällbänk, där lugn du vilar,
av jungfrurs drömmar en myggsvärm ilar
och mot din vägg mellan block och filar
står kogret, späckat med kärlekspilar.

Stormnatt

Nu mulen natt över kullarna ruvar
som en korpomor i skogen på fläckiga ägg.
Nu sitta stormens tutande uvar
på takens huvar
och vilddjuren löpa kring knut och vägg.

Nu bölar dovt den väldige tjuren
och skakar med orolig nacke sin klav,
nu skälva lammet och tackan i buren,
nu kvider furen
och fäller de ristande grenarnas lav.

Ve, midnattens mara är över oss fallen
och kramar oss, vildmarkens fattiga barn!
Här stryker ulven med eldbloss i skallen,
på gården och vallen
det vimlar av sägnernas argaste skarn.

Mörkt huset står under tallarnas brätten,
men husbonden vakar i ödslig sal.
Hans själ är som trädet på vinande slätten –
som lammet i kätten,
men moderlös, ensam bland minnen och kval.

I älgtiden

Han kommer var natt till en havrevret;
från torpet man sett var han betar,
den väldige best, som med svett och förtret
jag fåfängt om dagen letar.

Nu sover all nejden i fullmånens flor,
men brinnande vakar min lystnad.
Vid diket, där frodiga pilhäcken gror,
jag väntar i vindlös tystnad.

Då träder han ut från sitt höstliga slott
mellan granar och blodröda aspar.
Han skrider högtidligt och lugnt som en drott,
och kronan i grenarna raspar.

Så fredligt i måndimmans vaggande ström

han vankar bland kornrika snesar,
fantastisk, bisarr som en syn i en dröm,
som en vålnad av fornskogens resar.

Och här, på sitt odal, för mer än ett djur
han syns mig, ja mer än min like:
en stoltare son av drottning Natur,
en förstfödd i vildmarkens rike.

Det kommer till korta, mitt jägareblod.
Jag kan ej min vekhet betvinga,
jag nämns icke sända mitt dödande lod
i denna månljusa bringa.

Ett sådant pris får ej vinnas med svek.
Jag smyger mig bort genom riset.
I morgon börja vi åter vår lek,
du höge, på gamla viset.

Då spela vi rent. Du har präktiga ben,
och ärligt försprång du vunnit;
om jag hinner dig då över stock och sten,
har nog månskenshumöret försvunnit.

Och bringar jag då mot din fasta bog
till vila det darrande kornet,

skall skottet få sjunga kring myr och skog,
och med fröjd skall jag stöta i hornet.

Och stolt vill jag räkna var pannans tagg
som du burit i prakt utan lyte
samt föra hem över tuvornas dagg
i kvällen mitt förstliga byte.

För vägens vind

Nu blåser vinden gäll och strid.
Jag sitter i min höga sal
och tänker på min ungdomstid,
dess yra lust, dess tröga kval.
Från väggen där min farfarsfar
ser ned på mig med blick av falk;
det sägs han var en karlaktarl
men ock en vinman och en skalk.

Vem träder på det våta grus
vid fönstren till min höga sal?
En lock så mörk, en blick så ljus,
en hy så skär i urblekt sjal!
Du arma, fallna rosenblad,
som virvlar bort i stormig värld,

far ej så brådiskande åstad,
kom, vila vid min lugna härd!

Göm ej så skamsen dina tår
i kjortelfällens glesa nät!
Din smäckra fot, jag väl förstår,
att den har trampat tunga fjät.
Jag skall ej fråga vem du är,
av vem och var du livet fått;
ej ditt förflutna jag begär,
din framtid anförtro mig blott!

Jag minnes från min ungdoms rus
en ann som vägens vind tog fatt.
Hon sken i fattig faders hus
som tunglet över dalens natt;
dock ingen röst bad henne kvar,
när hon gick bort ur fränders mitt.
Jag vet ej rätt vems felet var,
men kanske, kanske var det mitt.

Nu dröj hos mig! Frukt bär min jord,
här dukas rika mål var dag;
gå, sätt dig vid mitt husfolks bord
och ät med lust, mig till behag.
På mina fält står frodigt lin,

där beta får med ymnig ull;
gör dig en klädnad, god och fin,
och pryd dig ärbart, för min skull.

Men blodets röst ej tystas kan
och kärlekslöst är livet hårt.
Min gård har mången sven och man,
att vinna en blir ej dig svårt.
Och när du gjort ditt bästa val
och eder bröllopsdag är när,
träd in uti min höga sal
och säg mig, att du lycklig är!

Josep i skogen

Jag går bland nöt
i Vaktelmora löt,
där brakved blommar vitt emellan videspröt.
Jag går i tallmon,
ett stackars vallhjon.
Min bädd är strå, min spis är vattugröt.

Jag hör en lur
och vrålet av en tjur
åt Fröjdeskulla till, långt bortom fjällets mur.

Jag vet vem betar
på skogens vretar
och älvens brädd sin faders kreatur.

Jag går med fän
bland Vaktelmora trän,
och mina sommarår gå snabbt och snarligt hän.
Kom, vackra kulla
från Fröjdeskulla,
och sitt förn dess en stund på mina knän!

Två stämmor

Giv mig ett strängaspel att ljuvligt leka
för alla hjärtan trånande och veka!
Gör mjuk och lätt min tunga hand att smeka
de fina kinder drömmarna gjort bleka!
Du borgens vita duva, solen sjunker
och månen framgår över liljors dal;
då suckar under lindarna din junker,
din evigt ömme junker Näktergal.

Giv mig en sång för dem som le och glöda,
när trotsigt unga glädjetoner flöda!
Giv mig en rastlös fot för dansens möda

och trofast arm att tärnans midja stöda!
Kom, hyddans bruna lärka! Jorden fejas
och blomstren springa rikt ur gren och lök.
Med skogens vårspele blandas min skallmejas;
jag är din evigt glade spelman Gök.

Lucia

I natten darra
de kalla väder.
Steg hör jag knarra
på vindens bräder:
i vita kläder
stod herrgårdsflickan,
med vaxljuskrona kring håret fäst,
nyss vid mitt läger och räckte brickan
lugnt i sin renhet åt yrväckt gäst.

Nu upp till gamman
i mörka tider!
Med tjärvedsflamman
Lucia skrider
i dæld och lider.
I dörren gläntar
med morgonglöggen min muntre värd

och bringar bud, att ung dottern väntar
sin late körsven till festlig färd.

I tidig vinter
re'n snön är fallen,
och foten slinter
på frusna vallen,
och vit står tallen
som silverstaken
för månens prunkande högtidsljus,
och stjärnbloss brinna högt över taken
på djurens fällor och mänskors hus.

Och släden redes
med fäll och täcken,
och selad ledes
från klöverhäcken
den raske skäcken.
Med fröjd vi glida
igenom sovande skogars skjul.
Ur huvan tindrar det vid min sida
som morgongryning till härlig jul.

I Krabban

Uti Krabban skall man bruka
argrimonia, laktuka,
ättika och ruteblad,
föra sig i nya kläder,
njuta fältens arla väder,
källans dryck och svala bad,
item låta leverns åder;
så den gamla boken råder,
vill du vara sund och glad.

Sommarkläder har jag dragit,
jag har druckit, jag har tvagit,
låtitt vinterns tunga blod.
Ost och fläsk har jag föraktat
samt för veklighet mig vaktat,
och min sömn var ej för god.
Dock, och trots den gröna maten
rutebladen och spenaten,
är jag vid ett sorgset mod.

Bondepraktika, du kloka,
marken vill jag genomsnoka,
snäpparn vill jag låta gå:
säg, vad örter skall jag bruka
mot mitt hjärtas sommarsjuka,
vilken åder skall jag slå?

Dägligt lysa berg och hagar,
säg, vi bleka himmerdagar
härska i min håg ändå.

Lejonets barn

Vi ha arv av vår fader, vi ha märg av hans märg,
och en livsglöd som aldrig blir sval.
Det förnöjer oss att vistas på de stormdigra berg,
men vi trivas ej i trångsinnets dal.

Våra egna förstå ej vår brinnande håg,
och de klaffare höja sina gnyn;
men vi blicka utan fruktan upp mot djurkretsens tåg,
där det tecknar våra öden i skyn.

Se, Jungfrun framgångar med bröst såsom torn,
ty vårt sällskap hon åtnjuta vill,
och Väduren tömmer sina gyllene horn
och ger rikedomens håvor därtill.

När solen löper högt genom Tvillingarnes ban,
står vår längtan till vandring och färd;
då draga vi till mötes den gode sankt Urban
och hans svalor i den glittrande värld.

Men i Krävetans tid, om oss luften blir kvav
utav hödoft och blommande lind,
då stiga vi till skepps vid det svalkande hav,
och mot Lyckolands kust går vår vind.

Så vandra vi i kraft och så segla vi i ljus
och strö kring oss de skatter vi fått.
Man anammar oss med glädje i de fattigas hus,
och allt kvinnkön välkomnar oss gott.

Men vår Herre bevare oss för högfärd och skam!
Han stäcke vår man och vårt mod
samt före oss till fållan där han samlar sina lamm,
och till betet vid den himmelska flod!

Sång efter skördeanden

Fridolins visor (1898)

Här dansar Fridolin,
han är full av det söta vin,
av sin vetåkers frukt, sina bärmarkers saft,
av den vinande valsmelodin.
Se, med livrockens väldiga skört på sin arm
hur han dansar var flicka på balen varm,
tills hon lutar – lik vallmon på slokande skaft –

så lycksaligen matt mot hans barm.

Här dansar Fridolin,
han är full av minnenas vin.
Här hugsvalades far och farfar en gång
av den surrande bondviolin.
Men nu soven I, gamle, i högtidens natt,
och den hand, som gned strängarna då, är nu matt,
och ert liv samt er tid är en susande sång,
som har toner av sucksamt och glatt.

Men här dansar Fridolin!
Sen er son, han är stark, han är fin,
och han talar med bönder på böndernas sätt
men med lärde män på latin.
Och hans lie går skarp i er nyodlings gull,
och han fröjdas som I, när hans loge står full,
och han lyfter sin mö som en man av er ätt
högt mot höstmånens röda kastrull.

Pungmakarbo

Fridolins visor (1898)

Mina bragders vagga, o Pungmakarbo,
dina gropiga åsar, dem rävar bebo,
dina nattvulna skogar med duva och lo,

dina stränder, där solgäddor drömmande glo!
Nu skytten, trög och butter,
har skjutit bort sitt krut
och leds åt duvokutter
och dumma vilddjurs tjut,
och älvens glupska utter
har rivit ryssjans trut.

Du min kärleks vagga, o Pungmakarbo,
dina luftiga svalor, dem möjor bebo,
dina fönster, där nattliga gubbhuvun glo,
när som älskaren kommer på smygande sko.
Nu hälsar vackra Emma,
där bred i dörrn hon står,
med loj och släpig stämma
sin vän från unga år,
när till en sockenstämma
jag trygg och värdig går.

Selinda och Leander

Vi gjuter du i vågen
så sorgfull i hågen
ditt ögas salta biflod, o
Selinda Fläderblom?

Han svek, du svek, I sveken –
så lyktar ju den leken,
så skall den lekas utan ro,
tills jordens krets är tom.

Stryk bort din gråt, min vackra vän,
här finns ju gott om manfolk än,

å ja,

och säg mig, då vi ses igen,
om ej jag rått dig bra!

När månen blir en spann,
bli alla gossar trogna,

å ja,

när alla enbär mogna,
få alla flickor man.

Vi hänger du i tågen,
där skeppet far på vågen,
så dystert som i galgen, o
Leander Liljekvist?

En liten boll av fläder,
en pust av västanväder
är flickans hjärta, flickans tro,
och det är dem du mist.

Stick seglet opp, min lille vän,

och res till Kalifornien,
å ja,
men säg, då du är här igen,
om ej jag kväder bra:
När oxen lägger buss
och skeppare bli kalvar,
å ja,
då kan du ta på allvar
en flicka och en puss.

Kanske!

Jag har slitit ungefär
allt vad lett och otäckt är;
syns det mycket på mig?
Kanske grönskas än min säng,
givs mig mö och föds mig dräng –
vem har lust att spå mig?

Skall jag gräla på min Gud?
Nej, han såg väl, att min hud
krävde bister smörja.
Sved nog, men sved ganska gott:
fick ej bli en r i k t i g svott,
skall jag därför sörja?

Skall jag nu ha mera stryk?
Kanske tål jag än en byk.
Storm på mina slätter,
kom med ur och kom med skur!
Jag är hård likt furans tjur,
som mot nordan vätter.

Irina

Vågen är grå och skyarna gå, o Irina,
vägen är vild, av dunklet och skurarna stängd.
Hur vill du gå på fötter så späda och fina
tyngd av din sorg de farliga stigarnas längd?

Ser du? Se ut, där kullarnas sandböljor stiga
vitt som i storm kring grönskande rovland och fur:
slätten dör bort i skuggor, som hotfulla tiga,
bergsryggen står orygglig och sträng som en mur.

Världen är kall, dess glädje är all för Irina,
tyst är var röst som skallade där av ditt lov.
Vad vill en hind i klyftan där vargarne grina,
vad en narciss i tistlarnes konungahov?

Hur vill du fly? I fjärran din springare gnäggar,
trolös han tär i främmande spilta sitt hö.

Ej är det vår, och ej under blommande häggar
bär han som förr med stolthet sin härskaremö.

Sommarn är död; sin oro och glöd blott, Irina,
gav han i arv åt oss, som hans skördar försmå.
Lätta ditt bröst, giv toner åt suckarna dina,
sjung med vår vän, klaveret i enarnas vrå.

Tyst vill jag lyss, hur klagande floderna fylla
adeligt rikt plebejiske ungarlens borg.
Tyst vill jag se, som såge jag stjärnljus förgylla
fjärran din bild, förklarad och hög i sin sorg.

Lös nu ditt hår och låt det kring axlarna skina!
Det är min sol, som uppgår ur enträdens lund.
Bliv här och lys i vinter, tills hedarna tina,
eller förbliv och lys till min yttersta stund.

Du ler

Du ler med vita tänder
och läppars röda glans,
och blickens ny sig tänder,

som aldrig nedan fanns.
Du gördlar dina länder
med samma lätta händer
som till din första dans.

Du räddat genom åren
ditt friska, knappa hull,
och ännu glänsa håren
som olja och som gull.
Kom, glömmom hjärtesåren!
I löten bräddar våren
sin blomsterskäppa full.

Vad sjuka skalder sjunga,
att lyckans tid förgår,
är sant på deras tunga
men vore lögn på vår.
Oss lyfta vingar unga
ur livets kval och tunga
i våra sena år.

Månhymn vid Lambertsmässan

Träd ut mellan brokiga bäddomhängen,
stig upp från ditt läger i skogarnas fukt

och skin på den nakna ängen
och apelgårdarnas frukt.

Du nalkas och daggen dig stiger till möte,
och örterna fyllas med flödande sav.
Din makt är i kvinnornas sköte,
din makt i det svallande hav.

Din makt är i själarna; skälvande stiger
en flodvåg av längtan och följer din gång,
vart bröst som älskar och tiger
blir svämmande fullt av sång.

Till dig i sin längtan lantmannen skådar,
ty sådden blir skörd i ditt nattliga hägn;
din rodnad stormen bebådar,
din blekhet ger nejderna regn.

Nu är som ett bud genom midnatten fore:
»Han kommer i fullhet, bereden hans fest!«
Mig är som en gudom du vore
och jag din tjänande präst.

Det är som jag levde i fjärran trakter,
i fädernas länder, i sagornas tid,
då drömmens och trånadens makter

man tillbad i månljusets frid.

Dig offra de sorlande lundar och brunnar
och suckarnas ånga och vildmarkens lukt.
All jorden ditt lov förkunnar,
du höstkung, med kärna och frukt.

Min guddotter

I.

Lilla lättingen min, lilla tättingen min,
skall hon sova, fast klockan går på åtta,
och ser hon inte solen, hur varmt den skiner in
och hur dagen är vacker utan måtta?

Och inte hör hon tuppen, som gal så morgongällt,
eller talgoxens fyr på fönsterblecket,
ej fåglarna, som stimma i rönnens röda tält;
lilla Anna, hon snarkar under täcket.

Därnere sitta syskonen och läsa för sin gröt,
och den stränga mor är med och delar maten;
men Anna hon får sova, hon är snäll ändå och söt,
och hon får ändå sin andel av faten.

Jag står vid krusbärshäcken, jag ser på en gardin,
och jag ser hur den rör sig, bäst jag står där.
God morgon, lilla Anna, där du skymtar vit och fin
i din tröja med spetsar och med bårder!

Och som talgoxen hoppar i fönsterbrädans sol
och som rönnens alla lätta sidensvansar,
så hoppar lilla Anna i sin granna underkjol,
som ett solsken i sin kammare hon dansar.

II.

Det spelar på heden, det porlar i daln,
och blomdoften flyter så tung genom saln.
Nu tio års bruden är rustad och klädd,
och tysta stå syskonen kring hennes bädd.
Och guffar har varit med Pålle i stan:
du har spetsar och bårder, som du var van.
Du har gott, lilla Anna, din säng är mjuk,
och din hals är ej längre sjuk.

Hon skymtar ur tyllen så vit och fin.
Hennes hår ligger brunt ibland gul jasmin.
Vi ha knäppt hennes händer till aftonbön,
just när solen sjunker till ro bortom sjön.

Hennes döda hämpling, som ingen skött,
hennes ros, som i torra krukans dött,
ha vi lagt under flickar av Annas dräkt;
de tre voro nära släkt.

Jag lever allena

Jag lever allena, jag fingrar min flöjt,
jag suger min sura pipa förnöjt,
jag brygger mitt dricka och kysser mitt stop,
som själv jag stävat ihop.
Så masar en dag och än en dag;
mitt dalur slår sina sävliga slag,
och längese'n, tycks mig, ringde det ut
min ungdoms sista minut.

Små flickorna gå vid min fönsterkarm
med skymningens stjärnljus kring midja och barm,
med lockande blick bakom gran och jasmin:
»Kom och tag oss, kom ut, Fridolin!«
Då kännes det nästan, som vore jag ung,
min längtan vill flyga, men vingen är tung,
min mun vill sjunga, men tonen är glömd
och vårgigan sprucken och gömd.

Och jag sover den långa, den smäktande natt,
medan lunderna fyllas med sockar och skratt;
min vila är djup som aldrig den var
efter lidelsens jäktande dar –
ja, djup som vyssade sommarens bin
och gräset på kullen: Sov, Fridolin!
Du som aldrig fick somna hos älskande viv,
sov ut från ditt ensliga liv!

Compilación de Obras
José María Heredia

© Universidad Autónoma del
Estado de México, 2016 Instituto
Literario núm. 100,
colonia Centro, C.P. 50000,
Toluca de Lerdo, Estado de
México

El presente texto es un
derivado de una obra en
dominio público.
Recuperado de wikisource:
<https://es.wikisource.org/>

Esta obra está sujeta a una
licencia Creative Commons,
Atribución 2.5
México (cc by 2.5). Para
ver una copia de la licencia
visite

<http://creativecommons.org/licenses/by/2.5/mx>. Puede ser
utilizada con fines educativos, informativos o culturales, siempre
que se cite la fuente. Disponible para su acceso abierto en
<http://ri.uaemex.mx/>

Compilación de Obra II José María Heredia

José María Heredia

De origen cubano, nace el 31 de diciembre de 1803, por el trabajo de su padre, Francisco Heredia Mieses, Oidor y Regente de la Real Audiencia de Caracas, se muda a Venezuela en 1810 para regresar en 1818 a Cuba, año en el que inicia sus estudios de Leyes en la Universidad de La Habana. En 1819, se establecen en México

donde continúa sus estudios, sin embargo, la muerte de su padre en 1820, Heredia regresa con su madre y hermanas a Cuba.

En 1823, se ve envuelto en la conspiración «Soles y Rayos de Bolívar» por lo que se ve obligado a marcharse a Estados Unidos, país del que admiraba sus instituciones políticas; en este periodo de tiempo contrajo tuberculosos, enfermedad que dieciséis años después le costaría la vida. Durante su exilio, escribe la «oda al Niágara» y publica la primera edición de sus poemas.

En 1825, aceptó la invitación el presidente de México Guadalupe Victoria y regresa a México. Durante los nueve que permaneció en el Estado de México fue periodista, diputado y magistrado además de bibliotecario, maestro y director del Instituto Científico y Literario cargo que desempeñó poco más de un año.

De origen cubano, nace el 31 de diciembre de 1803, por el trabajo de su padre, Francisco Heredia Mieses, Oidor y Regente de la Real Audiencia de Caracas, se muda a Venezuela en

1810 para regresar en 1818 a Cuba, año en el que inicia sus estudios de Leyes en la Universidad de La Habana. En 1819, se establecen en México donde continúa sus estudios, sin embargo, la muerte de su padre en 1820, Heredia regresa con su madre y hermanas a Cuba.

En 1823, se ve envuelto en la conspiración «Soles y Rayos de Bolívar» por lo que se ve obligado a marcharse a Estados Unidos, país del que admiraba sus instituciones políticas; en este periodo de tiempo contrajo tuberculosos, enfermedad que dieciséis años después le costaría la vida. Durante su exilio, escribe la «oda al Niágara» y publica la primera edición de sus poemas.

En 1825, aceptó la invitación el presidente de México Guadalupe Victoria y regresa a México. Durante los nueve que permaneció en el Estado de México fue periodista, diputado y magistrado además de bibliotecario, maestro y director del Instituto Científico y Literario cargo que desempeñó poco más de un año.

HUMANISMO QUE TRANSFORMA